

Under et privat indbragt Lovforslags Behandling i en tidligere Rigsdagssamling har det været under Dntale, hvorvidt man burde give Lovbestemmelser, hvorved man kunde undgaa den Mislighed, at Fattigfolk, som have været nødte til at søge Kommunens Hjælp i Sygdomstilfælde og for dermed i Forbindelse staaende Under, behandles som dem, der have modtaget Fattighjælp. Saavidt jeg forstod den ærede Minister, havde han dengang ikke Noget imod at benytte den Udvei, der var foreslaaet, nemlig at indskrænke Begrebet Fattigunderstøttelse. Jeg ser, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), som da var Medforslagskiller, er til Stede, og da han i Nar har indbragt et Lovforslag, der gaar i samme Retning, kan han heller ikke have Noget imod, at et saadant Forslag gaar igjennem. Det vilde muligt være rigtigst at henlægge denne Forhandling til Behandlingen af det private Lovforslag; men jeg vil dog spørge den høitærede Indrengsminister, om han har Noget imod, at der i dette Lovforslags 4de Kapitel, hvori der tales om Fattigvæsenets Myndighed og om Fattigunderstøttelsens Virkning paa den Trængendes retlige Stilling m. m., indskydes en Bestemmelse, hvorved Begrebet Fattigunderstøttelse indskrænkes, saaledes at man kan have disse Bestemmelser samlede paa eet Sted. Naar en Mand aldeles i Forbigaaende havde nydt Sygepleie og Lægehjælp, naar han f. Ex. havde fikret sig i en Sygekasse eller en Medicinalkasse, vel at mærke for at kunne nyde Sygepleie i sit Hjem, men han paa Grund af en haard Sygdom havde set sig nødsaget til at lægge sig ind paa et offentligt Sygehus, mener jeg, at det ikke skulde lægges ham til Last, at han havde tyet til det Offentlige. Jeg antyder dette for at gjøre opmærksom paa, at det lige saa godt kunde finde sin Plads her i dette Lovforslag som i et privat Forslag, der maaste ikke gaar igjennem. En anden Bemærkning af mere formel Natur, som jeg vil gjøre, tror jeg vil finde Tilslutning hos dem, der skulle bruge Loven. Der staar nemlig i § 76, at forskjellige endnu gjældende Lovgivningsbestemmelser hæves med Undtagelse af visse Paragrafer. Der staar saaledes for at tage et Exempel, at Reglement for Indretningen af Fattigvæsenet i Kjøbstæberne af 5te Juli 1803 ophæves undtagen sammes § 42 Nr. 2—4. Denne Bestemmelse burde rettest sættes neden under som en Note under Texten tilligemed de andre ikke ophævede Paragrafer, thi man behøvede da ikke andre Dokumenter at handle efter end nærværende Lov, men denne vilde indeholde al Hjemmel for Styrelsen af Fattigvæsenet. Det var kun denne Hensigt, jeg vilde gjøre, og jeg haaber ikke at misanbefale mit Forslag ved at anføre, at det er en svenst Fremgangsmaade at sætte de Paragrafer i de ophævede Love, der blive ved at staa ved Magt, som Noter nedenunder den nye Lov.

Termansen: Jeg følger mig ikke kaldet til at indlade mig paa en videregaaende Undersøgelse om dette Lovforslags Fortrin og Mangler i Mindelighed, og da jeg haaber, at det vil blive overgivet til et Udvalg, eller i alt Fald, at man ved senere Behandlinger vil kunne faae Velighed til at komme ind paa Enkelthederne, skal jeg ikke længe forhale Sagens første Behandling. Der er dog et enkelt Punkt, der i Øvrigt alt er nævnt af en foregaaende Taler, som jeg ikke godt kan undlade at gjøre et Par Bemærkninger til for at betegne mit Standpunkt. Det er Bestemmelsen i § 12 om den gjensidige Forsørgelsespligt mellem Forældre og Børn udover de Sidstes Umyndighedsalder. Jeg tror, at man der er kommen ind paa en Vej, som vil føre til noget meget Uheldigt, og vil være langt fra at svare til sin Hensigt. Jeg har ikke overset de Grunde, som have bevirket, at vi have faaet forelagt disse Bestemmelser i Lovforslaget, men hverken de Grunde, der ansføres i Fattigkommissionens Betænkning, eller de, som den ærede Minister har anført i Lovforslagets Motiver, eller de, som ere fremkomne paa et andet æret Sted, have kunnet forandre min Overbevisning om, at det er en Grundfætning, som vil vise sig meget farlig og uheldig i sine Følger. Vi ere her komne ind paa de menneskelige Følelsers Omraade, som man efter min Mening bør være saa varsom som mulig med at gribe ind i ved tvingende Lovbestemmelser. Ingen kan naturligvis negte, at det er et sørgeligt, ja man kan vel sige forargeligt Syn at se Forældre eller Børn, der ere velhavende, lade deres saa nære Slægtninge lide Nød eller overgive dem til offentlig Fattigforsørgelse, men jeg tror, at hvor de menneskelige Følelser saaledes ere sunkne, er det, der er foreslaaet i Loven, ikke den rette Maade, hvorpaa man skal virke for at faae dem bragte tilbage til deres naturlige Stade. Og tillige, hvorledes vilde man, naar man skulde stride til Gjennemsførelsen deraf, kunne være i Stand til at lade dette ske paa en retfærdig og billig Maade? Jeg tror ikke, at de offentlige Myndigheder, i hvis Haand det skal lægges, ville se sig i Stand til at gennemføre det, uden, det er min Tro, at det i alle Maader vil virke mere skadeligt end gavnligt, og at Virkningerne ville spores i langt videre Forhold og paa langt større Omraader, end Lovens Bestemmelser have til Hensigt at virke i. Men jeg skal som sagt vente med yderligere at komme ind paa Sagen, indtil den er kommen paa et senere Standpunkt, og de andre Enkeltheder skal jeg ikke opholde mig ved. Men jeg har ikke kunnet undlade at betegne mit Standpunkt overfor denne Bestemmelse i Loven, som er det, at hvis den ikke kommer helt ud af Loven, eller i alt Fald betydelig forandres, vil jeg ikke se mig i Stand til at stemme for Loven, og det vil jeg i og for sig beklage, da jeg tror, at den